

Лисица и ежъ.

(Приказка отъ Мария Вериго).

Било есень. Пожълтѣли листата на дърветата и падали на земята. Изъ гората търчала лисица. Изед-нажъ тя се спрѣла. Прѣдъ нея бавно се движела купчинка жълти листа. Умната лисица разбрала, че листата не могатъ сами да се движатъ, и рѣшила да разбере какво става тукъ.

„Какво чудовище пълзи тукъ“ — помислила си тя и почнала да се промѣква крадешкомъ.

А купчинката листа се спрѣла. Това още повече я заинтересовало. Тя се приближила и пернала съ кракъ чудовищнитѣ листа.

— Охъ, охъ! — заскимтѣла тя, като заоблизвала окървавения си кракъ — ободохъ се!

Сега тя се сѣтила, че това било ежъ, когото отдавна искала да изяде, но не сполучвала, защото, щомъ се доближавала до него, той се свивалъ на кълбо и се защищавалъ съ бодлитѣ си.

— Кажи ми, защо тъй си се нагиздилъ? Нѣкого ще плашишъ ли? — попитала лисицата ежа.

Ежътъ мълчалъ. Той знаелъ, че щомъ си покаже муцуната, тя ще го стисне.

— Отговаряй, простако! — завикала лисицата, като го тласкала съ кракъ.